

V. Wadliwość wyroku ze względu na niewłaściwe zastosowanie rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 ⁽⁴⁾ w celu dokonania oceny zgodności pomocy z przepisami Unii; brak uzasadnienia

Komisja wydała decyzję, opierając się na błędnej podstawie prawnej, ponieważ rozporządzenie nr 1370/2007 nie miało zastosowania, gdyż weszło w życie po wydaniu wyroku deklaratoryjnego, w którym uznano uprawnienie do rekompensaty, wydane przez Consiglio di Stato na podstawie rozporządzenia nr 1191/69.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie działania państw członkowskich dotyczącego zobowiązań związanych z pojęciem usługi publicznej w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej (Dz.U. 1969, L 156, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. 1999, L 83, s. 1).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 (Dz.U. 2007, L 315, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 12 lipca 2018 r. w sprawie T-441/14, Brugg Kabel AG i Kabelwerke Brugg AG Holding / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 września 2018 r. przez Brugg Kabel AG i Kabelwerke Brugg AG Holding

(Sprawa C-591/18 P)

(2018/C 399/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszące odwołanie: Brugg Kabel AG, Kabelwerke Brugg AG Holding (przedstawiciele: A. Rinne i M. Lichtenegger, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

1. uchylenie wyroku Sądu z dnia 12 lipca 2018 r. w sprawie T-441/14 i decyzji drugiej strony postępowania z dnia 2 kwietnia 2014 r. (sprawa AT.39610 – Kable elektryczne) w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszących odwołanie;
2. posiłkowo, uchylenie wskazanego w pkt 1 wyroku Sądu i wskazanej w pkt 1 decyzji drugiej strony postępowania w zakresie, w jakim:
 - a) grzywna nałożona na wnoszące odwołanie została ustalona na kwotę 8 490 000 EUR, oraz
 - b) wnoszące odwołanie zostały obciążone kosztami postępowania,a także obniżenie kwoty grzywny, według uznania Trybunału, zgodnie z żądaniami przedstawionymi przez wnoszące odwołanie w postępowaniu pierwszej instancji;
3. w dalszej kolejności, także posiłkowo, uchylenie wyroku Sądu wskazanego w pkt 1 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
4. obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszące odwołanie podnoszą sześć zarzutów.

Zarzut pierwszy: naruszenie prawa do obrony poprzez przekazanie żądania udzielenia informacji i pisma w sprawie przedstawienia zarzutów w języku angielskim.

W odniesieniu do wersji językowych żądania udzielenia informacji i pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, które zostały przekazane wnoszącym odwołanie, Sąd naruszył prawo, uznając za wystarczający stopień zrozumienia tych tekstów, który w rzeczywistości był zbyt niski. Prawidłowym postępowaniem byłoby umożliwienie adresatowi pełnego zrozumienia zarzutów poprzez pozostawienie mu do wyboru zrozumiałej dla niego wersji językowej, co pozwoliłoby na przygotowanie się do obrony w pełnym zakresie. Zrozumienie charakteru i zakresu zarzutów jedynie w stopniu „wystarczającym” nie umożliwia „skutecznego zajęcia stanowiska w tym względzie”.

Ponadto Sąd nie uwzględnił okoliczności, że w tym względzie istotne znaczenie ma nie przydatność dla Komisji udzielonych odpowiedzi, ale jedynie to, czy dane przedsiębiorstwo, pomimo odmowy przez Komisję udostępnienia mu innej wersji językowej, było w stanie bronić się przed stawianymi mu zarzutami w sposób kompleksowy.

Zarzut drugi: naruszenie prawa do obrony poprzez odmowę udzielenia dostępu do uwag przedstawionych przez inne przedsiębiorstwa w przedmiocie zarzutów

Sąd ustanowił zbyt wysokie wymagania co do warunków, na których zainteresowane przedsiębiorstwo powinno móc uzyskać dostęp do jawnych wersji odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, udzielonych przez innych jego adresatów. Prawidłowym postępowaniem byłoby udzielenie adresatowi pisma w sprawie przedstawienia zarzutów dostępu do tych odpowiedzi, w sytuacji gdy dane przedsiębiorstwo, w świetle sformułowanych zarzutów, przedstawi wiarygodne okoliczności wynikające z całego postępowania, które świadczą o tym, że jest całkiem możliwe, iż w jawnych wersjach odpowiedzi udzielonych przez innych adresatów pisma w sprawie przedstawienia zarzutów znajdują się fragmenty lub dokumenty korzystne dla tego przedsiębiorstwa.

Sąd nie dostrzegł tego, że sprzeczna z zasadami państwa prawa jest sytuacja, w której jedynie Komisja ma możliwość oceny tego, czy odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów udzielone przez innych jego adresatów zawierają fragmenty (potencjalnie) korzystne dla wnoszących odwołanie. Komisja działała zatem jednocześnie jako organ prowadzący dochodzenie i ściganie oraz wydający decyzje, ale także jako organ zajmujący się w tej samej sprawie obroną, jednakże bez niezbędnej znajomości kontekstu sprawy.

Zarzut trzeci: naruszenie zasady domniemania niewinności poprzez ustalenie, że uczestnictwo w naruszeniu rozpoczęło się w dniu 14 grudnia 2001 r.

Sąd przyjął zbyt niski standard dowodowy w odniesieniu do dowodu rozpoczęcia uczestnictwa w jednolitym i ciągłym naruszeniu. Aby postąpić prawidłowo, Komisja powinna była przedstawić precyzyjne, przekonujące i spójne dowody, uzasadniające silne przeświadczenie o tym, że w chwili przyjętej za rozpoczęcie naruszenia doszło do ograniczenia konkurencji. Ewentualne wątpliwości należało rozstrzygnąć na korzyść danego przedsiębiorstwa, zgodnie z zasadą in dubio pro reo.

Sąd nie wziął pod uwagę okoliczności, że dla obalenia dowodów poszlakowych wystarczy, że zostaną przedstawione dowody przeciwne, które także mają charakter poszlakowy. W świetle zasady równości broni w postępowaniu administracyjnym zmierzającym do nałożenia sankcji nie można oczekiwać, że dane przedsiębiorstwo przedstawi dowód całkowicie uwalniający je od zarzutów.

Zarzut czwarty: przeinaczenie dowodów i naruszenie domniemania niewinności poprzez przyjęcie, że uczestnictwo w naruszeniu było nieprzerwane w okresie od 12 maja 2005 r. do 8 grudnia 2005 r.

Sąd przeinaczył dowody, w odniesieniu do dowodu nieprzerwanego uczestnictwa wnoszących odwołanie w naruszeniu, dochodząc do silnego i ugruntowanego przeświadczenia o ciągłym i nieprzerwanym charakterze naruszenia, pomimo istnienia licznych niejednoznacznych i wzajemnie sprzecznych dowodów poszlakowych.

Także i w tym miejscu Sąd nie uwzględnił właściwego kryterium obalenia dowodów poszlakowych.

Zarzut piąty: przeinaczenie dowodów, naruszenie domniemania niewinności i zasady proporcjonalności poprzez stwierdzenie odpowiedzialności za porozumienia dotyczące kabli podmorskich, rynków krajowych i projektów o dużej skali.

Sąd przyjął zbyt niski standard dowodowy i przeinaczył dowody w odniesieniu do odpowiedzialności wnoszących odwołanie za niezależne i odrębne części naruszenia – takie jak części dotyczące kabli podmorskich, rynków krajowych i projektów o dużej skali – w których wnoszące odwołanie nie uczestniczyły i którymi nie były zainteresowane.

Sąd nie uwzględnił nieracjonalnych i nieproporcjonalnych ryzyk, jakie wiążą się z tak szeroką wykładnią pojęcia prawnego jednolitego i ciągłego naruszenia, które to ryzyka ponoszą przedsiębiorstwa, które nie uczestniczyły we wszystkich częściach naruszenia, ale które, w świetle prawa krajowego, mogą zostać uznane za ponoszące odpowiedzialność solidarną za wynikłe z owego naruszenia szkody.

Na obecnym etapie europejskiej harmonizacji przepisów dotyczących odszkodowań wystąpienie przeciwko współdłużnikom z wewnętrznym roszczeniem regresowym na poziomie krajowym nie stanowi właściwego narzędzia, które pozwalałoby na wystarczające zbilansowanie szerokiego zakresu odpowiedzialności w stosunkach zewnętrznych.

Zarzut szósty: naruszenie art. 23 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu⁽¹⁾, a także zasad legalności, proporcjonalności i non bis in idem przy obliczaniu kwoty grzywny.

Sąd błędnie potwierdził, że rokiem referencyjnym dla wartości sprzedaży jest rok 2004, który nie jest reprezentatywny i nie odzwierciedla ani rzeczywistej wielkości ani siły gospodarczej wnoszących odwołanie.

Ponadto Sąd nie uwzględnił okoliczności, że Komisja nie mogła oprzeć się, po pierwsze, w celu ustalenia odpowiedzialności, na jednolitym i ciągłym naruszeniu, a mianowicie na jednolitym kartelu obejmującym zarówno konfigurację A/R, jak i konfigurację R, a po drugie, ponownie wyodrębnić w sposób sztuczny rzekomo nierozdzielne części naruszenia w celu obliczenia kwoty grzywny.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 1, s. 1.

Postanowienie Prezesa trzeciej izby Trybunału z dnia 2 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin – Niemcy) – flihtright GmbH / Iberia Express SA

(Sprawa C-186/17)⁽¹⁾

(2018/C 399/37)

Język postępowania: niemiecki

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 10.7.2017.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 21 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia – Hiszpania) – Simón Rodríguez Otero / Televisión de Galicia SA, Ministerio Fiscal

(Sprawa C-212/17)⁽¹⁾

(2018/C 399/38)

Język postępowania: hiszpański

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 2 sierpnia 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Słowenii popierana przez: Królestwo Belgii, Republikę Federalną Niemiec, Republikę Estonii, Królestwo Hiszpanii, Republikę Francuską, Republikę Włoską

(Sprawa C-594/17)⁽¹⁾

(2018/C 399/39)

Język postępowania: słoweński

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 412 z 4.12.2017.
